

Tři významná setkání

Pietro Archiati

V biografii každého člověka jsou tři klíčová setkání s božstvím, respektive s duchovním světem. Tato setkání jsou dnes důležitější než kdykoli dříve a úkol zejména druhé poloviny životní cesty, úkol našeho běžného Já spočívá v tom, abychom si stále více uvědomovali jejich biografický smysl.

Setkání s Duchem

První setkání se koná každou noc. Je to setkání s naším individuálním géniem, s duchovním Já, které vytvořilo moudrý plán našeho života. Během spánku všichni, aniž bychom to zprvu věděli, pěstujeme vztah ke svému božskému Já — to je naše osobní zkušenost Ducha svátého — a odnášíme si z něho, rovněž nevědomky, do dne, do bdění ty nejvyšší ideály pro svůj život.

Za ty nejkrásnější inspirace, za ty nejlepší podněty pro náš všední den nevděčíme ostrovtipu bdění, nýbrž těmto pravidelným nočním setkáním, tomuto každé noci se konajícímu oživujícímu a oblažujícímu ponoření se do duchovního světa. Je to, jako kdyby duchovní rezervoár sil naší duše, který je během dne spotřebováván požadavky tvrdé skutečnosti, byl noc co noc opět doplňován. Děje se to díky nevědomky probíhajícímu rozhovoru s naším pravým Já a jeho nejbližším přítelem, naším „andělem strážným“, který pro nás zastupuje „Ducha svátého“. Za tyto noční rozpravy vděčíme oné šťastné skutečnosti, že jsme se ani přes dlouhotrvající panství materialistické kultury nestali úplně závislími na hmotném světě. Tomuto pravidelnému setkávání s božským Duchem vděčíme za to, že jako jednotliví lidé i jako celek lidstva ještě můžeme mít vznešené ideály, že naše úsilí o ducha ještě docela nevyhaslo.

Setkání se Synem

Druhé setkání s božstvím se koná jednou v roce během dvanácti nejdelších nocí roku. Během Vánoc je člověk hlouběji spojen se Zemí, protože v onom čase jsou všechny duchovní bytosti přírodních říší osvobozeny od svých úkolů spojených s vegetací a stahují se do nitra Země.

Ve dvanácti svátých nocích, od konce prosince do začátku ledna, se v životě každého člověka koná významné noční setkání, jehož si máme být v budoucnu stále více vědomi: setkání s božským Synem, Kristem, společným duchem všech lidí, vyšším Já lidstva. Jako se každé noci setkáváme se svým individuálním duchem, setkáváme se jednou za rok s duchem, který nás jako lidi navzájem spojuje. V těchto nocích se prožíváme jako součást tohoto velkolepého, celé lidstvo zahrnujícího duchovního organismu, v němž jsou navzájem spředeny jednotlivé životy všech lidí.

Setkání s Otcem

Třetí setkání se koná v každé biografii jen jednou, kolem pětatřicátého roku života. Je to setkání s božstvím, které působí v přírodních silách, setkání s Bohem Otcem.

Toto setkání s Otcem všeho bytí - stejně tak bychom samozřejmě mohli mluvit o „Matce Přírodě“ — nastává na vrcholu fyzického vývoje člověka. Je to rozhodující setkání s duchem působícím ve veškeré přírodě. Otevírá nám možnost poznat přesahující smysl našeho života. Díky němu rozumíme, jakou roli hrají v našem osobním vývoji okolnosti a zákonitosti, které jsme si nevybrali, to všechno, co v lidském životě patří k přírodní nutnosti.

I toto setkání s celistvostí přírodních sil prožíváme zprvu nevědomě nebo, chceme-li, ve stavu vědomí vyšším než je naše každodenní vědomí. Jestliže však budeme stále dál rozvíjet síly myšlení, bude do budoucna čím dál víc lidí, kteří budou disponovat schopností v půli svého života vědomě prohlédnout mystéria přírody, fyzického těla a všeho, co patří k osudu člověka. To má na mysli křesťanská tradice, když říká: „Otec posílá Syna.“ Neznamená to nic jiného, než že pouhá příroda by jako taková pro člověka postrádala smysl, že by bez toho, co k ní má člověk o své svobodné vůli připojit, zůstala neúplná. Proto se chce otevřít, aby dala prostor svobodě člověka. Všechno, co je přírodou, obdrží pravý smysl teprve tehdy, promění-li to člověk ve zkušenost své svobody. Jednodušeji řečeno: Všechno, co v sobě a kolem sebe nalézám hotové, všechny ty nádherné věci, které mi příroda daruje, mají smysl jen tehdy, jestliže mi slouží jako nástroj k tomu, abych se ve svém duchu stával stále samostatnějším a tvořivějším.

Kdo vyrůstal v úctě k světu, kdo rozvíjel smysl pro majestátnost a krásu přírody, jejíž je sám součástí, kdo se naučil s úžasem stanout před těmi tisíci zázraky přírody, jež ho obklopují, bude kolem půle života také schopen uskutečnit biografický obrat od vedení přírodou ke svobodnému, duchovnímu tvoření. Dokáže se jinými slovy náležitým, přiměřeným způsobem setkat s kosmickým Otcem a kosmickou Matkou.

Když člověk zemře před uplynutím pětatřicátého roku svého života, udá se setkání s Otcem v hodině smrti. Úplný rozpad fyzického těla - který teprve umožní vzkříšení ducha — pak nastává ve chvíli, kdy má člověk životní síly dosud v nadbytku. Při předčasné smrti proto může být setkání s Otcem zvlášť intenzivní, protože protiklad mezi vše ničící smrtí a dosud mladým životem je maximální. Aristotelés tvrdí, že člověk je nesmrtelný tím, že si dokáže vzpomenout na svou vlastní smrt a na věčnosti se ohlédnout za koncem svého pozemského života. Od koho si osud vyžádá časnou smrt, ten ve své smrti pozná svou vlastní nadosobní vůli zničit tělo kypící dosud životní silou, aby svým životem v duchovním světě mohl směřovat k větší svobodě. Takto se i on v okamžiku své smrti setkává s mystériem produchovnělé přírody, které všechny lidi spojuje.